

РЕШЕНИЕ

№ 255

гр. София , 27.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 5-ТИ ТЪРГОВСКИ в публично заседание
на девети февруари, през две хиляди двадесет и първа година в следния
състав:

Председател:	Иво Димитров
Членове:	Величка Борилова Зорница Гладилова

при участието на секретаря Росица Й. Вьонг
като разгледа докладваното от Иво Димитров Въззивно търговско дело №
20201001002486 по описа за 2020 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба, подадена от ищеца в производството
НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ /НАП/ срещу
първоинстанционно решение № 556 от 13. 04. 2020 г., постановено от
Софийски градски съд, Търговско отделение, VI-8 състав по т.д. № 1699 по
описа на съда за 2018 г. **в частта му, с която** е отхвърлен предявеният от
жалбоподателя срещу ответника в производството „ЕВРОКАМИОН“ ЕООД
/н./, ЕИК: 130573715, иск с правно основание чл. 694, ал. 2, т. 1 от ТЗ за
главници по декларации образец 6 на длъжника в несъстоятелност, за
горницата над 9 196,70 лева до предявения размер от 11 927,10 лева за м. 04.
2015 г., за м. 05. 2015 г., за м. 06. 2015 г., за м. 10. 2015 г., за м. 11. 2015 г., за
м. 12. 2015 г., за м. 01. 2016 г., за м. 02. 2016 г., за м. 04. 2016 г., за м. 07. 2016
г., за м. 05. 2017 г., за м. 06. 2017 г. и за м. 07. 2017 г., и за лихви върху
главниците за период до 16. 01. 2018 г. за горницата над 2 416,06 лева до
предявения размер от 2 849,21 лева, като неоснователен, със законните

последници.

По изложени в жалбата съображения жалбоподателят твърди неправилност на първоинстанционното решение в обжалваната му част, иска отмяната му в тази част и уважаване на предявения от него иск, по пълните, заявени от него в производството, размери по процесните главници и лихви.

Лицата на противната на жалбоподателя страна в производството, не вземат становище по жалбата..

Във въззивната инстанция не са събирани нови доказателства.

В частта му, с която предявеният иск е уважен са сума в общ размер на 9 196,70 лева – главници по декларации образец 6 на длъжника в несъстоятелност, както следва: за м. 09. 2014 г. (в претендирания размер от 954,33 лева), за м. 10. 2014 г. (в претендирания размер от 938,56 лева), за м. 11. 2014 г. (в претендирания размер от 833,30 лева), за м. 12. 2014 г. (в претендирания размер от 925,02 лева), за м. 01.2015 г. (в претендирания размер от 958,21 лева), за м. 02. 2015 г. (в претендирания размер от 390,89 лева), за м. 03. 2015 г. (в претендирания размер от 86,87 лева), за м. 04. 2015 г. (52,83 лева - остатък от претендирания размер), за м. 08. 2015 г. (в претендирания размер от 114,71 лева), за м. 09. 2015 г. (в претендирания размер от 384,81 лева), за м. 10. 2015 г. (400,40 лева - остатък от претендирания размер), за м. 11. 2015 г. (550,31 лева- остатък от претендирания размер), за м. 12. 2015 г. (400,40 лева - остатък от претендирания размер), за м. 01. 2016 г. (550,97 лева - остатък от претендирания размер), за м. 02. 2016 г. (453,89 лева - остатък от претендирания размер), за м. 03. 2016 г. (в претендирания размер от 400,40 лева), за м. 05. 2016 г. (в претендирания размер от 400,40 лева), за м. 06. 2016 г. (в претендирания размер от 400,40 лева), ведно със законната лихва върху главниците в общ размер на 9 196,70 лева за периода от 17. 01. 2018 г. до окончателното им плащане, както и вземането в общ размер на 2 416,06 лева – за законна лихва върху главниците в общ размер на 9 196,70 лева за периода от датата, на която всяко едно от процесните публични вземания е станало изискуемо, до 16. 01. 2018 г., първоинстанционното решение, като необжалвано е влязло в сила.

Софийски апелативен съд, Търговско отделение, Пети състав, като извърши проверка на редовността на въззивното производство, както и на обжалваното първоинстанционно решение, при условията и в пределите, установени в разпоредбата на чл. 269 от ГПК, съобразно която въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта - в обжалваната му част, а по останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата, намира следното:

Въззивната жалба, като подаден от надлежна страна, в законоустановения срок и срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт, е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

В обжалваната му част първоинстанционното решение е валидно, допустимо и правилно, по следните съображения:

Първоинстанционното решение, като постановено от законен съдебен състав в рамките на дискреционните правораздавателни правомощия на съда и съобразено с твърденията на ищеца в исковата му молба относно обстоятелствата, на които се основава иска, и търсената с иска защита (чл. 127, ал. 1, т.т. 4 и 5 от ГПК), е валидно и допустимо.

Доколкото при извършената от въззивния състав проверка на обжалваното решение, при условията и в пределите, установени от цитираната разпоредба на чл. 269 от ГПК, така както същите са разяснени с т. 1 от ТРОСГТКВКС № 1/2013 г. по тълк.д. № 1/2013 г. не се установява неприлагане от страна на първоинстанционния съд, на императивни правни норми, нито пък с оглед вида на делото – търговско, съдът е длъжен да следи служебно за интереса на някоя от страните по делото или за интереса на родените от брака ненавършили пълнолетие деца, то и при проверка правилността на обжалваното първоинстанционно решение, настоящият въззивен съд е ограничен от оплакванията в жалбата.

Преценено, съобразно релевираните оплаквания в жалбата, с която въззивният съд е сезиран, първоинстанционното решение се явява и правилно в обжалваната му част, поради следното:

Неоснователно е базираното на твърдяното от жалбоподателя приложение на разпоредбите на чл. 169 от ДОПК, и всъщност единственото такова по съществото на спора пред въззивния съд, оплакване в жалбата срещу правилността на първоинстанционното решение в обжалваната му част.

Действително, съобразно разпоредбата на чл. 164, ал. 1 от ДОПК, публичните вземания могат да се събират и чрез участие в производство или чрез присъединяване към открито производство по несъстоятелност на длъжника. И в тези случаи обаче, макар и действително производството по несъстоятелност да съставлява такова по /универсално/ принудително изпълнение, както това принципно правилно се твърди от жалбоподателя, доколкото обаче това производството е особено такова, с оглед отражението на откриването му върху правния статус на търговеца – длъжник, то и същото освен че е специално, по отношение на общите способности за принудително изпълнение върху имуществото на несъстоятелния длъжник, но е и принципно уредено, базирано на императивни правни норми, преваляващи над тези, регламентиращи общите случаи на такова изпълнение, съответно - и винаги, преимуществено прилагани, освен в случаите, в които законът изрично е уредил изключение от това тяхно прилагане.

Единственото изключение, което в случаите на чл. 164 от ДОПК, ТЗ урежда в приложимата материя е това, правилно цитирано, и интерпретирано от първоинстанционния съд в мотивите му към обжалваното решение – на чл. 722, ал. 3 от ТЗ, съобразно която разпоредба, когато в производството по несъстоятелност на длъжника са предявени и приети няколко вземания на държавата от един ред, сумата се изплаща на съответния ред от сметката за разпределение общо и след получаването се разпределя от Националната агенция за приходите по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

Както по отношение на всяка норма, така и по отношение на нормите, уреждащи изключения от иначе общи, законоустановени правила, тълкуване се допуска, само когато същите се неясни, не и когато са ясни, в който случай следва само да се прилагат според точният им смисъл /срв. чл. 46, ал. 1, предл. 1 от Закона за нормативните актове/, а когато все пак такова тълкуване се налага, то същите се тълкуват ако не стеснително, то в най-добрият случай

стриктно, но не и разширително, и принципно, точно поради изключителният им характер, не би следвало да се допуска прилагането им по аналогия.

В случая не се спори по делото, но се и установява от приетите, и неоспорени писмени доказателства, че процесните вземания са такива по чл. 639 от ТЗ – възникнали след датата на решението за откриване на производството по несъстоятелност, по отношение на които кредиторите получават плащане на падежа, а когато не са получили плащане на падежа, те се удовлетворяват по реда на чл. 722, ал. 1 от ТЗ, т.е. по отношение на тях, по силата на изричната законова разпоредба на ТЗ, според която кредиторите имат право да получат плащане на падежа, и противно на твърдяното от жалбоподателя в жалбата му, възможността за длъжника да посочва, съобразно общите разпоредби на ДОПК, кое от публичните си задължения погасява, не следва да се счита за преклудирана, напротив – прилагат се правилата за доброволното изпълнение, също законоуредени в ДОПК, включително и в оспорваната от жалбоподателя в жалбата му, тяхна част досежно възможността за избор, и посочване на погасяваното задължение, като законоуредена за длъжника възможност, атрибут, принадлежност, на това именно изпълнение.

Както правилно това е посочил и първоинстанционният съд в мотивите си към обжалваното първоинстанционно решение, изплатените суми за погасяването на вземания, като процесните - за ДОО, ДЗПО и ЗО, възникнали след датата на решението за откриване на производството по несъстоятелност на длъжника, не могат да бъдат отнасяни от кредитора НАП за погасяването на негови по-стари вземания към длъжника, дори и те да са своевременно предявени и включени в списъците на приетите вземания, а приемането на обратното, съобразно твърденията на жалбоподателя, излагани както пред първоинстанционния съд, така и във въззивната му жалба, с която настоящата инстанция е сезирана, е от естество да доведе до заобикаляне на императивно установения ред за удовлетворяване на кредиторите в производството по несъстоятелност, което, както се посочи и по-горе в настоящите мотиви, съдът намира за недопустимо. Именно по силата на цитираната и от жалбоподателя, нарочна разпоредба на чл. 722, ал. 3 от ТЗ, която единствено предвижда възможността НАП да разпредели по реда на ДОПК получената в съответния ред обща сума от осребряването на имуществото на длъжника в

производството по несъстоятелност, се налага обаче обратният на застъпвания от него, правен извод, съобразно правилно възприетото тълкуване на материалния закон, и от първоинстанционния съд в решаващите му мотиви, към обжалваното решение, в тази им, спорна и пред въззивния съд, тяхна част.

Все поради изложеното и както се каза и в началото на настоящите, мотиви и въззивният съд, както и първоинстанционният такъв, намира за правно необосновани доводите на жалбоподателя досежно възможното прилагане на разпоредбите на чл. 169 от ДОПК в конкретният, процесен случай, съответно – и базираното на тях оплакване в жалбата, за неоснователно.

Поради всичко изложено дотук налага се извод, че въззивната жалба, с която настоящата инстанция е сезирана, макар и да е допустима, но по същество е неоснователна, а обжалваното с нея първоинстанционно решение, като валидно, допустимо и правилно в обжалваната му част, следва да бъде потвърдено и в тази му част, със законните последици.

С оглед изхода на делото в настоящата инстанция и на основание чл. 272 от ГПК, въззивният състав препраща и към изложените към обжалваното решение, мотиви на първоинстанционния съд за постановяването му.

При този изход на делото във въззивната инстанция жалбоподателят няма право на разноси за въззивното производство, а ответниците по жалбата не претендира такива.

Воден от горното, Софийският апелативен съд, Търговско отделение, Пети състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 556 от 13. 04. 2020 г., постановено от Софийски градски съд, Търговско отделение, VI-8 състав по т.д. № 1699 по описа на съда за 2018 г. **в частта му, с която** е отхвърлен предявеният от НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ срещу „ЕВРОКАМИОН“ ЕООД /н./, ЕИК: 130573715, иск с правно основание чл. 694, ал. 2, т. 1 от ТЗ

за главници по декларации образец 6 на „ЕВРОКАМИОН“ ЕООД /н./, ЕИК: 130573715, за горницата над 9 196,70 лева до предявения размер от 11 927,10 лева за м. 04. 2015 г., за м. 05. 2015 г., за м. 06. 2015 г., за м. 10. 2015 г., за м. 11. 2015 г., за м. 12. 2015 г., за м. 01. 2016 г., за м. 02. 2016 г., за м. 04. 2016 г., за м. 07. 2016 г., за м. 05. 2017 г., за м. 06. 2017 г. и за м. 07. 2017 г., и за лихви върху главниците за период до 16. 01. 2018 г. за горницата над 2 416,06 лева до предявения размер от 2 849,21 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____